

Medlem Hr. Mads Larsens Udtalelse i nogen Henseende som et Angreb paa Overfredningsnævnet; men jeg ønsker alligevel at sige, at jeg i mange Henseender kan være enig i de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Niels Petersen fremkom med. Det er en Selvfølge, at naar man som Medlem af Overfredningsnævnet har været med til at skønne, at 40 000 Kr. er en rimelig Erstatning, kan man ikke med Tilfredshed se paa, at den vokser til 150 000 Kr. Men ligesom det ærede Medlem Hr. Niels Petersen trøster jeg mig med, at fordi denne skønsmæssige Fastsættelse til 150 000 Kr. er sket, er dermed heldigvis intet foregrebet med Hensyn til Bevillingsmyndigheden. Den staar fuldstændig frit overfor at bevilge eller ikke bevilge Beløbet. Hvorvidt det er tilstrækkelig Garanti, eller hvorvidt yderligere Garanti kunde ønskes, vil jeg med fuldkommen Sindsro overlade til den højtærede Justitsministers Overvejelse.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Mads Larsen: Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange har ganske Ret i, at jeg aldeles ikke har rettet nogen Kritik mod Overfredningsnævnet; tværtimod, jeg har udtrykkelig fremhævet den ganske særlige, jeg brugte Udtrykket fornemme Sammensætning, man har givet denne Ret; derfor forekommer det mig, at man her fra Rigsdagens Side havde lagt Vægt paa, at det i al Almindelighed var dens Afgørelse, der skulde være den bestemmende. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen siger, at Bevillingsmyndigheden staar frit. Men netop fordi, som det ærede Medlem sagde, hvad jeg ogsaa er klar over, Sagen er meget sværere, naar man først har skabt et Præcedens — thi saa er det vanskeligt at komme tilbage derfra —, har jeg ogsaa fundet Anledning til at give Sagen en omhyggelig Gennemgang og paavise, hvor besynderligt denne Sag var blevet forberedt, og hvilken besynderlig Udvikling den havde faaet, saa det her blev Skønnet og Overskønnet og navnlig det sidste, der blev helt og alene bestemmende, til Trods for at det satte Bevillingen op til omtrent det 4-dobbelte af, hvad Overfredningsnævnet i god Forstaaelse med Amtsnævnet havde anset for den rigtige og forsvarlige Erstatning. Hvis Rigsdagen derfor er enig i de Betragtninger, da maa jeg sige, at hvor gerne jeg end ønskede, at selve Sagen skulde blive løst, da den er af

Interesse for i alt Fald en vis Del af min Valgkreds, ser jeg ikke andet Raad for at forhindre, at der bliver skabt et saadant Præcedens, at det bliver Coutume, at det ikke er de udmeldte Mænd og ikke Overfredningsnævnet, der faar Afgørelsen om Erstatningen, end at Rigsdagen gennemgaar de Forhandlinger og Oplysninger, som jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil forelægge Finansudvalget for at tilvejebringe et yderligere Grundlag for vor Bedømmelse, og at vi derefter forkaster den Bevilling, for at vi ikke skal skabe det Præcedens.

Vesterager: Venstres ærede Ordfører (Brorsen) udtalte i sin Ordførertale bl. a., at Finanslovsforslaget i høj Grad bar Præget af en social Finanslov. Der var en mægtig Stigning paa det sociale Omraade, og det ærede Medlem udtalte, at vi aldrig havde set noget lignende. Jeg ved ikke, hvorvidt Venstres Ordfører har Ret i denne sin Betragtning; det kan godt være, at det er rigtigt. Men Spørgsmaalet er jo her ikke alene, om man bevilger større Beløb til sociale Formaal, men Spørgsmaalet bliver i lige saa høj Grad, om det er de rette Retningslinier, man er inde paa med Hensyn til den sociale Udvikling herhjemme. Der er jo fra anden Side, ja, fra vidt forskellige Sider, krævet, at vi maa støtte vor Produktion og vort Erhvervsliv, og hævdede, at det, at vi fik vort Erhvervsliv hjulpet paa Fode, var den eneste Maade, hvorpaa Samfundet kunde blive nogenlunde sundt. Det kan ikke nægtes, at der er kommet ligesom et Mod-sætningsforhold frem mellem de to Anskuelser, idet man fra den ene Side har hugget stærkt paa Produktionslivet og paa den anden Side peget stærkt paa de mange sociale Foranstaltninger, der er truffet og skal træffes i Fremtiden. Jeg tror, det beror i nogen Maade paa en Misforstaaelse. Der er vist ikke saa stor en Kløft mellem de to Betragtninger, som man maaske kunde tænke sig; thi skal den sociale Krise løses, saa løses den temmelig sikkert kun derved, at man faar sat Arbejder i Gang, at man kommer Arbejdsløsheden til Livs og faar den i nogen Maade bragt ud af Verden. Det har været min Opfattelse gennem de Aar, jeg har haft med Politik at gøre, at der vilde komme store Vanskeligheder i social Henseende, hvis der ikke blev gjort noget ekstraordinært med Hensyn til at faa Arbejder sat i Gang. Allerede i 1918 udtalte jeg her i Rigsdagen, at det vilde blive nødvendigt, at man drog Omsorg for at føre de ledige Hænder hen, hvor der var Arbejde,